

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Bono Sodalitatis Partheniæ, Et Officiis Sodalium Erga Deiparam Patronam

Bourgeois, Jean

Antverpiæ, 1622

Cap 23. De communione bonorum operum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48699)

LIBER I. CAPVT XXIII. 201
quando Sodalibus seipsum præbeat imi-
tandum.

CAPVT XXIII.

De communione bonorum operum.

QVam profitemur in Symbolo san-
ctorum communionem, maximè
latè patere, atque Ecclesiam vniuersam
militantem & triumphantem, & animas
quoque fidelium Purgatorij carcere de-
tentas complecti, notissimū est: ad quas,
ea quoque meritorū Ecclesiæ participa-
tio deriuetur. Verūm, vt in corpore que-
dam sunt membra sibi viciniora & con-
iunctiora; in magno imperio plures pro-
uinciæ ac ciuitates, quibus certæ sunt le-
ges municipales, certa iura, & arctioris
coniunctionis vincula; ita in Ecclesia v-
niuersali, & congregatione Christi fide-
lium, militante etiam in terris sub vno
capite summo Pontifice Romano Chri-
sti Vicario, multæ sunt Ecclesiæ, & con-
gregationes particulares, quæ suos ha-
beant Principes, & Pastores, Archiepi-
scopos,

202 DE BONO SODAL. PARTH.
scopos, Episcopos; & multi sunt Ordines Religiosi, quos administrant Prepositi Generales, tum alij subordinatis gradibus varij Rectores, Custodes, Priores, vt variè nuncupantur. Multæ quoque piorum Sodalitates, nullis quidem votorum vinculis adstrictæ, suis tamen legibus atque institutis ad posteritatem stabilitæ, & ab Apostolicâ Sede comprobate; quarum vti est particularior & arctior coniunctio, ita maior est bonorum operum communio & participatio. Hæc etenim meritorum communio, ex ipsa eorum, inter quos inita est, societate & coniunctione promanat; neque ad alios pertinet, qui extra eam censeantur. Quare cum Parthenia Sodalitas ad Religiosum Ordinem accedat quàm proximè, meritorum & bonorum communio operum, quam affert, persimilis est illi, quæ in Ordine Religioso reperitur. Quænam verò sit ea communio, & qua ratione peragatur, vti euadat apertius, illud tenendū est, quod Theologi communiter docent, in quouis pio & sancto opere tria quædã inesse lucra & emolumenta,

ra, meriti, satisfactionis & impetrationis.
 Quidquid ab homine, qui Dei gratia &
 caritate præditus sit, ex ea rectè geritur
 ad Dei gloriam, omne eius virtutis opus,
 eò quòd ab homine iusto in Dei gratia
 promanet, eiusdem gratiæ imprimis ac-
 cessionem & augmentum promeretur,
 cui deinde pari mensura in cælo merces
 gloriæ respondeat. Quot gradibus aucta
 constabit gratia, tot ex æquo gradibus
 gloria rependetur. Sed hoc commodum
 proprium est dumtaxat illius, qui boni
 operis auctor extiterit atque effector, vt
 in alium transfundi ac deriuari non pos-
 sit. Vnus Christus Dominus, vt caput &
 princeps humani generis, hominū me-
 diator, eò quòd natura Dei filius esset, a-
 lijs gratiam & gloriā promereri potuit.
 hoc eius vnus est prærogatiua singula-
 ris: reliqua autem duo commoda &
 bona, satisfactionis & impetrationis, a-
 lijs quoque proximis possunt commu-
 nicari. Satisfactio pertinet ad exsoluen-
 dam, quæ remissâ superest culpâ, pœ-
 nam, vel hac in vita, vel in Purgatorio
 certè luendam. Impetratio est præ-
 sen-

sentis alicuius boni, seu temporalis, seu spiritualis, ac maximè subsidij eius gratiæ, quam vocant actualem, qua opus habet pœnitens ad resipiscendum, iustus ad rectè agendum, & in iustitia perseuerandum. quidquid enim agitur, quod Deo gratum est & acceptum, non præteriti modò operis remunerationem, sed certam etiam opem in futurum, exigat ad perseuerandum & progrediendum in virtute, ad resistendum aduersario, ad comprimendas cupiditates, ad dura & aduersa toleranda, ad omnia, quæ saluti conducunt, obtinenda. Vtrūque hoc lucrum boni operis, satisfactionem & impetrationem quisque pro voluntate in alium deriuare & transferre potest. quod præclarum est liberalitatis & munificentiæ genus, dum suas quis opes spirituales quæ sunt omni pretio superiores, ex charitate condonat alteri. quòd si expresso voluntatis actu nemini donet, nec ipse eis egeat, naturali velut consecutione, in eos, qui sunt ei proximi, qui eadem fuerint vitæ societate, aut alia ratione quàm maximè coniuncti,
trans-

transferuntur. ac quo fuerit ea maior
 arctiorque coniunctio, eo quoque ma-
 iorem bonorum operum participationē
 esse necesse est. Etsi non est eadē, inquit
 D. Leo, membrorum omnium pulchri-
 tudo, nec in tanta varietate partium, me-
 ritorum potest esse parilitas; communio-
 nem tamen obtinet decoris connexio
 charitatis in sanctitatis amore cōsortes:
 etsi non eisdem vtātur gratiæ beneficiis,
 gaudent tamen inuicem bonis suis, &
 non potest ab eis extraneum esse quod
 diligunt, quia incremento ditescūt pro-
 prio, qui profectu lætantur alieno. Quē-
 admodum in benè morata domo, quid-
 quid frater acquirit, non sibi soli, sed a-
 lijs fratribus acquirit. in mercatura si qui
 societatem inierint, & in commune ca-
 pitalem summam contulerint, aut vnus
 pecuniam, alter laborem & industriam,
 lucrum in commune redit, atque inter
 omnes proportionē quadam diuiditur:
 sic & multò magis inter eos socios &
 fratres, qui spiritali vinculo Sodalitatis,
 sub auspicijs Deiparæ copulati fuerint,
 spirituales eorum quæstus, & rectè facto-

*Serm. 10. de
 Quad.*

Col. 1.

In psal. 61.

rum utilitates, ad omnes communi-
 ter pertinebunt. Apostoli locum il-
 lum, *Vt suppleam quæ desunt pressurarum
 Christi, in carne mea,* ut eum legit tra-
 ctans S. Augustin. Qui passus est, inquit,
 in capite nostro, & patitur in membris
 suis, id est, in nobis ipsis ad communem
 hanc quasi rempublicam. nam quisque
 pro modulo nostro exsoluimus quod
 debemus, & pro posse virium nostrarum,
 quasi canonem passionum ipsius para-
 toria plenaria. Passionum omnium non
 erit finis, nisi cum sæculum finitum fue-
 rit. Verum in illa communi republica
 specialem hanc Sanctissimæ Matris rem-
 publicam nunc spectamus, in cuius ara-
 rium commune, quotquot in eam adsci-
 ti sunt, pro mensurâ & posse virium sua-
 rum, quisque canonem passionum, satis-
 factionum & impetrationum inferre de-
 bet paratoria plenaria; quæ non tam
 Regi Reginaque nostræ cedant, qui ni-
 hil egeant, quam nobis ipsis, & cæteris
 quibus domi res angusta, pluresque cul-
 pæ quam satisfactiones, plura peccata
 quam rectè facta. tum ad actualis gra-
 tiæ

tiæ subsidia cumulatè obtinēda, quibus
subsidis salus omnis nostra nititur &
continetur. Quod dictum non semel,
sæpiusque dicendum, communio hæc
sanctorum, ac bonorum operum parti-
cipatio non hanc modò terrestrem &
militantem, verùm & illam cælestem ac
triumphantem Deiparæ Sodalitatem
complectitur: atque imprimis Sodalita-
tis ipsius principem Deiparam, quæ cùm
caruerit omni culpa, aut quidquam ha-
buerit expiandum, omnia verò actualis
gratiæ præsidia vltro ei deferrentur à
Spiritu sancto, mentem eius inhabitante
ac dirigente, vti decebat Dei Matrem,
illi perpetuo quodam adhærebat amo-
ris æstu, nec vllam augendæ gratiæ præ-
termittebat occasionem; sed in omni-
bus dictis, factis, cogitatis conduplicato
semper eam adaugebat incremento, vt
tamen nobis clientibus, & quibus appli-
cita vellet, salua semper manerent reli-
qua duo rectè factorum emolumenta,
satisfactionis & impetrationis: neque
enim ipsa indigebat, sed in nostram
cedebant vtilitatem. Quapropter im-
men-

mensum planè cumulum satisfactionū,
& orationum vim propemodum infini-
tam in Ecclesiæ ac Sodalitatis ærarium
commune censenda est cōtulisse. In am-
plis familijs euenire solet, vt primogeni-
tus maioratu suo, paterna sit hereditate
contentus; dos verò materna minores
inter filios dispertiatur, vnde tenui ad-
modum censu respersi esse solent, quòd
materna dos angustior esse consuerit. In
hac Deiparæ cæli Reginæ familia non
modò primogenitus eius Saluator pri-
mogenituræ iure contentus est, sed in
eiusdem hereditatem minores omnes
fratres lubèter aduocat atque admittit.
de dote verò materna nihil omnino sibi
sumit, eamque planè permittit; quæ dos
longè est amplissima meritorum ac sa-
tisfactionum, quæ tota nostra est, de qua
nos confidentiæ plenos plurimum exul-
tare conuenit. Accedunt & quàm pluri-
ma rectè facta Sodalium, qui iam ex vi-
uis excesserunt, ac cum Deipara regnant
in cælis. quæ merita & rectè facta in
hoc commune Sodalitatis ærarium con-
tulerunt, ac veluti pro legato consigna-
runt.

runt. quòd sitamen laborare possit hoc
ærarium inopia (quod vix omnino fieri
potest) ex infinitis Saluatoris filij sui
meritis clementissima Mater ad sola-
tium subsidiumque suorum clien-
tum abundè mutuabitur & elargie-
tur. Nam eos filii sui thesauros merito-
rum ipsa habet in potestate: etenim iis
à filio præfecta est summa cælestis regni
thesauraria & eleëmofynaria, imò iure
quodam suo dispensatrix; cùm illum
ipsum filii sui cruorem, qui fuit redem-
ptionis nostræ pretium, de suo suppedi-
tarit, ad eamque salutem peragendam
tam multiplicem pro sua virili contule-
rit operam. Verùm ipsa per se Virginis
Mariæ, vti dixi, merita, & multitudine
propemodum sunt infinita, & valore
& pretio immensa, quæ à primo eius
conceptu ad extremum vsque spiritum
conduplicata semper sumplerint incre-
menta. Horum igitur tuorum respectu
meritorum, ô Beata Mater, omnium-
que Sodalium toto orbe terrarum tibi
famulantium, imò & in cælistecum re-
gnantium, oblitterentur pœnæ peccato-
rum

210 DE BONO SODAL. PARTH.
rum nostrorum: tum oportuna, con-
grua, efficacia gratiæ subsidia nobis à fi-
lio Salvatore benignè largiterque con-
ferantur.

C A P V T XXIV.

De profectu in studijs litterarum.

PArtheniæ Sodalitatis finis est virtus
imprimis & pietas Christiana, tum
verò & in litterarum studijs progressio,
ad quam maximè confert Academia,
quæ & ipsa Parthenia est; in quam quot-
quot sunt de congregatione Beatæ Vir-
ginis eo ipso recensentur, ad repeten-
das prælectiones, aliasque litterarias ex-
ercitationes instituta. Cuius sanè sym-
bolum istud in vrbe Magnetis sursum
humo circulorum atque annulorum
ferreorum inter se nexorum ordine pul-
cherrimo seriem ad se trahentis, Deiparæ
recordationem ingerit animos nostros
in star ferri duros atrosque ad se attrahē-
tis, aliosque alijs mirabili quadam vi
charitatis innectentis. Confert & ad stu-
dio-